

[Ivar Nørgaard.]

Da det nu altså viser sig, at vi her i salen — måske med undtagelse af venstresocialisterne — kan enes om en fortolkning af den senest tids begivenheder og enes om, hvad der må være den nærmeste tids mål for vor markedspolitik, skal jeg til slut tillade mig på socialdemokratiets, de konservatives, venstres, de radikales og socialistisk folkepartis vegne at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget tager økonomi- og handelsministerens redegørelse til efterretning, opfordrer det regeringen til at styrke bestræbelserne for et vidtgående og dynamisk nordisk økonomisk samarbejde, der naturligt tager sit udgangspunkt i en fælles nordisk politisk beslutning om dannelsen af et nordisk økonomisk fællesskab med en bred europæisk løsning som endemål.“

Tinget går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Per Federspiel: Jeg tror ikke, spørgsmålet om den danske landbrugspolitik egner sig til inddragelse i denne debat. Det er ganske klart, at hele den europæiske udvikling må medføre ændrede indstillinger til en række af de spørgsmål, der rejser sig ikke alene for vort landbrug, men for landbruget i Europa som helhed.

Det, jeg gerne vil gøre i denne anden omgang, er at takke statsministeren for de udtalelser, han fremsatte om det parlamentariske indslag i det fremtidige nordiske samarbejde. I forslaget om motiveret dagsorden er jo det nordiske samarbejde fremhævet. Hr. J. O. Krag fremdrog den artikel, som Gustaf Petrén har skrevet i det sidste nummer af Nordisk Kontakt. Der er i virkeligheden her en parallel mellem den form, som det parlamentariske samarbejde med

regeringerne i Nordisk Råd har antaget, og den udvikling, der er i gang i De europæiske Fællesskaber. Jeg tror, vi her fra nordisk side kunne gøre noget nyttigt for den europæiske udvikling ved at vise, hvordan et samarbejde mellem den parlamentariske del af forsamlingerne og regeringssiden kan finde sted.

Forholdet er jo det inden for Det europæiske økonomiske Fællesskab, at man har ikke opnået den deling af myndigheden, af funktionerne, som oprindeligt var påtænkt. Det er rigtigt, at der i løbet af det sidste år er sket det, at Kommissionen har hævdet sin stilling som Romtraktatens vogter, som initiativtageren over for regeringerne, og dette sker under fuldt samarbejde med det europæiske parlament i den forstand, at Kommissionen opfylder sin forpligtelse til at forelægge de oplæg, som den kommer med til regeringsrådet, for den parlamentariske forsamling. Men derefter forsvinder den parlamentariske kontrol, idet Kommissionens indstilling går til ministerrådet, der ikke betragter sig som et organ af Fællesskaberne, men i virkeligheden virker som en regeringskonference. De beslutninger, der dér træffes, er helt unddraget det europæiske parlaments kontrol. Det er ikke nogen tilfredsstillende løsning, og det er måske en af årsagerne til, at ministerrådet har været i stand til gennem det franske veto at øve en hæmmende indflydelse på udviklingen inden for Fællesskaberne.

Det ville være i høj grad ønskeligt, hvis vi inden for de nordiske lande under udviklingen af et videre samarbejde med et europæisk sigte for øje kunne nå frem til, at der virkelig skete et naturligt samarbejde mellem regeringerne på den ene side og på den anden side Nordisk Råd og rigsdagene og tingene i de nordiske lande, således at man ikke stillede sig over for forudfattede beslutninger, som de parlamentariske forsamlinger ikke havde nogen indflydelse på.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale at stemme for forslaget om motiveret dagsorden.